

Ο ΝΟΥΤΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΡΕΩΣ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ :

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΓΕΜΙΣΤΗΤΗΝ ΚΑΙ ΚΤΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 100 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ.Χ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΠΕΡΣΠΟΥΛΟΣ

Τιμή Φυλλίου Δεπτά δ

ΤΑΧΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ
1000 ΤΩΝ ΕΤΗΡΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 26 Ιανουαρίου 1903

ΤΡΑΦΕΙΑ : Τόπος (Εκδόσεων) αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 8

— ΖΗΤΩ Η ΜΟΝΑΡΧΙΑ — ΚΥΡΙΟΙ ΨΕΥΤΟΔΗΜΟΚΡΑΤΑΙ!

ΟΡΙΣΜΕΝΩΣ θα δράση δ κ. Καραμπουρνιέρης εις τήν παροῦσαν σύνοδον τῆς Βουλῆς.

Μας τὸ προσηγγεῖλε προχθές, καὶ μᾶς τὸ προσηγγεῖλε θεατρικώτατα, ἐκσεβδονήσας ἀπὸ τοῦ πυρφόρου ποταμοῦ τοῦ μίαν δημοκρατικὴν ροκέταν πρώτης δυνάμεως, καταυγάζασαν ὁλόκληρον τὴν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς.

— Ἐάν ποτὲ ἐγένετο ἀπόπειρα μεταβολῆς τοῦ πολιτεύματος. — ἐβροντοφώνησεν — ἐπὶ τὸ μοναρχικώτερον, θάκουσθῃ πολλαχὺ τῆς Ἑλλάδος ἡ φωνή:

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

ΚΑΛΕ τί μᾶς λέτε! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε ἀκόμη! Τόσο μᾶς ἔχετε ἐνθουσιάζει μετὴν πολιτείαν σας, τόσο μᾶς ἔχετε καταγοητεύσει μετὸς πατριωτικῶν δρυμῶν σας, τόσο μᾶς ἔχετε καταταρβύσει μετὶς συνταγματικῶν κανόνων σας, ὥστε τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχομε νὰ κάνουμε παρὰ νάρθηδε νὰ σᾶς παρακαλέσουμε καὶ γονυκλιῶς γιὰ νὰ γενῆτε Σουλτάνοι μας!

Ἀμάν, κ. Καραμπουρνιέρη, λυπηθῆτέ μας! Μὴ τὸ ξαναπῆτε αὐτὸ τὸ χωράτῳ καὶ μᾶς κάνετε νὰ λιποθυμήσουμε ἐλοι, καὶ οἱ φανατικώτεροι ἀκόμη θαυμασταὶ τῶν ρητορικῶν πυροτεχνημάτων σας, ἀπὸ τὰ γέλοια!

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Σὲ καλὸ σας! Ἐχετε τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσετε;

ΕΜΕΙΣ νὰ προσθέσουμε, ἐμεῖς νὰ σᾶς τὸ πούμε μίαν γιὰ πάντα, γιὰ νὰ τὸ ξέρετε.

Υπάρχει μία τάξις νοικοκυρταίων τῆς Ἑλλάδος, ἐλιγάρθῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ἡ ὁποία μέρα μετὴν ἡμέρα αὐξάνει σημαντικῶς.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἔπαυσαν νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ θεσμούς καὶ γιὰ συντάγματα. Τούτοις θεσμοὶ τοὺς βλέπουν σωριασμένους καταγῆς εἰς ἐρείπια καὶ τὰ συντάγματα κυρελιασμένα. Δὲν συννομετοῦν ὅμως κατὰ τοῦ καθιστώτος. Ὅχι. Παρακλιθεῖσιν μόνον τὸ σωρευτικόν του, τὸ φυσικόν, καὶ περιμένουν.

ΣΕΙΣ δὲ τὸ βλέπετε τὸ σωρευτικόν αὐτὸ τοῦ Καθιστώτος σας. Τὸ βλέπουν ὅμως αὗτοι, γιὰτὶ ἔχουν τὰ μάτια τους καθαρά, γιὰτὶ δὲν φοροῦνε τὰ θαμπὰ μακτογάλια τῆς Συναλλαγῆς καὶ τοῦ Συμφέροντος.

Τὸ βλέπουν τὸ σωρευτικόν καὶ κλαῖνε. Γιατ' εἶνε πατριώτες ἀληθινοὶ αὗτοι. Γιατὶ ποιοῦν τὸν τόπο τους, ἐπάνω στὸν ὁποῖον στέκεται καὶ οἱ θεοὶ σας, οἱ δὲθεν θεσμοφύλακες, οἱ δὲθεν Μαχαργιάδες τοῦ Συντάγματος, ὀργίζετε.

Γιατ' εἶνε ὡς τὸν λαιμὸν πιά ἀηδίατμένοι ἀπὸ τὰ καμώματά σας.

Γιατὶ πιστεύουν πῶς οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ ἄλλοι ἐχθροὶ μας δὲν ἔχουν κάνει καὶ δὲν κάνουν κάθε μέρα στὸν Ἑλληνισμό τόσο κακὸ, ὅσο κάνετε σῆς, οἱ κατ' εὐφημισμὸν πατέρες τοῦ ἔθνους καλοῦμενοι.

ΑΥΤΟΙ θὰ μιλήσουν μιὰ ἡμέρα, αὗτοι θὰ φωνάξουν, αὐτῶν τὴν φωνὴν «πολλαχὺ τῆς Ἑλλάδος» θ' ἀκούσετε.

Καὶ ἡ ἡμέρ' αὕτη δὲν θὰ γρήγῃ νάρθη, ὅπως τὸ τραβᾷτε τὸ σχοινί.

Θὰ τὴν ἀκούσετε τὴν φωνὴν αὐτὴν. Μὴν ἀνησυχῆτε. Θὰ τὴν ἀκούσετε!

Μὲ μνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ φωνὴ αὕτη δὲν θὰ θεωρεῖται ὡς δημοκρατικὴ σας ὄνειρον, δὲν θὰ κελεύθῃ στ' αὐτιά σας τὴν γλυκεῖαν λέξιν τὴν ὁποῖαν τόσο συχνά, ὅταν εὐρίσκεσθε ἐκτός τῆς ἐξουσίας, ἐπανορθώνετε, δὲν θὰ σᾶς φωνάξῃ:

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Ἀλλὰ θὰ σᾶς τραγουδήσῃ ἄλλον σκοπὸν, ξένον, ποῦ δὲν τὸν περιμένετε, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐμπύσῃ ἄλλην λέξιν, ὀλίγον ἀγρίαν, καὶ νὰ μᾶς συγχωρήτε, ἀλλὰ θὰ σᾶς φωνάξῃ:

— Ζήτω ἡ Μοναρχία, κύριοι Ψευτοδημοκράται, κι' ἀδίαστε μας τὴν γωνιά!

Ο ΝΟΥΤΑΣ

Πρέπει νὰ προτρέψῃ κανεὶς νὰ μὴν ἐξίσταται γρήγορα διότι τὰ πτωχὰ κινδυνεύει νὰ λεπτυνθῇ πολὺ γρήγορα.

Ἀπὸ τὴν γῆρας τῶν ἀνθρωποφάγων. — Ἐν τῇ μονόσει δ' ἐρημικῇ καταδραχθεῖ τὴν καρδίαν σου, καὶ στὴν ἀλήθειαν εἶναι τὸ θεῖον ποῦ τὸν τῶν Διόλκων λατρεῖ.

Οἱ κόλλες τῶν μεγάλων συνθημάτων — καθὼς τ' ἀγνῶνται — νὰ παραμένουν γιὰ νὰ φέλλουν κτλ. ἵνα τοὺς ἐπαινεῖς σου.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΜΕ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙ

ΔΡ - ΝΟΥΒΟ!

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΠΑΡΙΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΕΙΑ

Ἀνηγγέσθῃ ὅτι ἀποφάσει καὶ εὐα-τίμῳ δαπάνῃ τοῦ πρώην Ἐφέτου κ. Νικολάου Γ. Κωτσάκη ἐγεί-μεται ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Ζαπτείου δεινδροστοιχίᾳ μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Φαβίου, τοῦ Μαΐζων καὶ τοῦ Δε-Ρινέ.

Ὡς ἀπιδίδετο εἰς ἡμῖς πρόθεσις ὅπως ἐξὴν πρὸς τὰς ἀκέραιας ἡμῶν, ἐν ἡμετέρις τις πιστεύει ὅτι διὰ τῶν κἀποθι γραμμῶν σκοποῦμεν νὰ ἀντιπαραστήμεν τὴν φιλόπατριν κ. Κωτσάκην ἢ νὰ ψυχρῶμεν τὴν γενναιοδωρίαν ἀνδρός, εἰς τὰς ἀτομικὰς δαπάνας τοῦ ὁποίου ἀφείλεται καὶ τὸ βάθρον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἀνδριάντος τοῦ μεγάλου τοῦ Ἀγῶνος στρατηλάτου.

Ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τοῦ κινδύνου τῆς παρ' ἐπιγνώσεως ταύτης, δὲν ὑποχωροῦμεν πρὸ τοῦ καθήκοντος τοῦ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἰσχυρίζεσθαι τινὰς ἀληθείας, αἵτινες πανταχοῦ ἄλλοι θὰ ἦσαν περιτταί, διότι δὲν θὰ τις ἐπιγνώσκειν εἰδεῖν ἀνέγκη, ἐδῶ ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπαραίτητοι.

Νομίζομεν ὅτι ἡ ἀνέγερσις ἀνδριάντος ἢ μνη-μεῖου ἐν δαί σὺν πόλει, ἐν πόλει περιβλεπτοῦ ἀνέ-κοντι εἰς τὸ ἔθνος ἢ εἰς πόλιν, εἶναι ἔργον τῆς πρω-τοβουλίας τοῦ ἔθνους ἢ τοῦ πολέως τῆς πόλεως, ἐν ᾧ θὰ ἐργασθῇ τὸ μνημεῖον ἀνδριάντος, καὶ μόνον χρι-στηνοὶ ἢ ὁμοῖοι δύνανται νὰ προσεγγίσουν διὰ τῶν ἐλπίων αὐτῶν οἱ πόλεις πρὸς ἀντιθέσειν ἐκείνῃ ἢ δὲν ἀποφύγοις τὸ ἔθνος ἢ ἡ πόλις.

Ἀὐτὴ εἶναι ἡ ἐννοία τῶν μνημείων τούτων, ὅταν τὸ μνημεῖον ἢ ὁ ἀνδριάντος τῶν ἀναγγέλλουν ὅτι ἐν ἔθνῳ ἢ ἐν πόλει ποτε δὲν ἦν ἡ ἀνάγκη νὰ ἀπο-

τίση τὸν φόρον τοῦτον τῆς εὐλαβείας εἰς μίαν ἐξοχὸν προσωπικότητα τοῦ ἔθνους ἢ τῆς πόλεως. Διὰ τοῦτο ἐν ταῖς πρωτεύουσαις τῶν κρατῶν βλέπομεν μνημεῖα καὶ ἀνδριάντας εἰς μνήμην τῶν ὑψηλοτέρων μορφῶν, τῶν ὁποίων ἡ δόξα ἐπεβλήθη ἐπὶ τῆς συνειδήσεως ὁλοκλήρου ἔθνους, διὰ τοῦτο εἰς μικροτέραν κλίμακα βλέπομεν πόλεις τιμώσας τὴν μνήμην ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἐτίμησαν τὴν γενετείραν.

Αὕτη εἶναι ἡ σημασία τῶν μαρμαρίνων ἢ ορειχαλκίων τοῦτων ἱστορικῶν σελίδων, τὰς ὁποίας πρὸ τῶν ἀφαιρῶν πάντων ἀνοίγει ἡ καθολικὴ εὐγνωμία. Βλέπομεν πολλαχοῦ ἐπὶ κρατῶν καὶ ἐπὶ πόλεων νὰ προκηρύσσονται ἔρανοι πρὸς ἀνέγερσιν μνημείων ὑπὲρ ἐνδόξων ἀνδρῶν εἰς περιτριγυριστὸν ὄριον τοῦ ποσὸς διὰ νὰ ἔχη ὡς οἷον τε εὐρυτέραν ἐννοίαν τῆς εὐλαβείας ὁ φόρος.

Συνεπεία τῆς ἀρχῆς ταύτης δὲν γνωρίζομεν ἐν τῷ κόσμῳ οὐδεμίαν ἑλληνικὴν χώραν, πλὴν τοῦ πρὸ τῆς βασιλείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀνέγερσις ἀνδριάντων, μνημείων, ὀβελίσκων ὑπὲρ ἱστορικῶν προσώπων τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν πρωτοβουλίαν ἔλαβον.

Διότι τότε εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἐνὸς ἔθνους, ἡ μὴς πλάτος, εἰς τὴν καθολικὴν φέρει εὐλαβείας καὶ τιμῆς. τοῦ ὁποίου ἡ προσφορά ἀνέκει εἰς ἕνα ὁλοκλήρου λαόν. ὑποκαθίσταται ἡ προτίμησις ἢ ἡ ἀδυναμία ἐνὸς οἴκου διὰ ποτε ἀτόμου, ἀρκεῖ νὰ ἔχη τὴν χρηματικὴν βέβαιον τῆς ἀνέγερσεως τοῦ ἀνδριάντος ἢ τοῦ μνημείου.

* *

Ἐάν αἱ ἐκφάνσεις αὗται δὲν εἶναι οἱ θεαί, τότε πᾶς εὐλαβικὴς ἀνθρώπος ἀρεῖται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ ἀνέγερσις ἐνὸς ἀνδριάντος ἢ μνημείου ἐν σημασίᾳ ἡρώος ἐπὶ οἱ οἱ δὲ ποτε εἰσὶν ἡ ἔχει σημασίαν ἀπλῶς ἐξωραϊστικὴν καὶ ποικιλικὴν τῶν καλλωπῶν ἐνὸς πόλεως ἢ μὴς πλάτους. Τότε δὲ ἐπειδὴ οὐδεὶς εἶναι ἀπεκρίτως νὰ τιμῇ καὶ νὰ σεβῇται οἷον οὐλοπτε ἔχον ὅσον τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του ἢ ἕνα προσφύγιον θεῶν του, τὴν φυσικώτερον καὶ τὴν θυμωδέστερον πρὸς τὴν λογικὴν ταύτην τῶν μνημείων ἢ τῶν ἀνδριάντων ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ἀπὸ τοῦ νὰ κομῇ τις, ὅταν τὸ ἐπιτρέψουν οἱ πόλεις τοῦ, τοῦς ἱεροῦς κήπους, τὴν πλάκα, τὰς πλάτας τῆς πρωτεύουσας δι' ἀγαθῶν τῶν σεβαστῶν κορμῶν τῶν γεννητῶν του, ἢ ἐνὸς θυμωδῶς του, ἢ οἷον τοῦ, ἢ προσφύγιον ὑπὲρ τῶν ἐπὶ τῶν οὐρανῶν δι' ἰδιότητος λόγου ἢ λόγῳ ἰδιότητος λειτουργίας τῆς λογικῆς του τῆς ἀποκαθάρσεως τὴν γλῶσσαν ὅτι εἶναι ἐπὶ ὅχι. Ἡμεῖς ἐκτενέστερον καὶ ἰσχυρῶς εἰς τὴν μνήμην τῶν, δὲν γνωρίζομεν στενέστερα καὶ μακρύτερα ἀπὸ τὰ ἔργα ἱερῶν καὶ ἑλλαν μαρμαρίνα ταῦτα μνημεία, χάριν τῶν ἐπὶ τῶν ἡρώων πρὸς τὴν τὸ ἐλκὸν καὶ τὴν ἐργασίαν, ἀπαιτῶν ἀπὸ τοῦ ἔθνους ἢ ἀπὸ τῶν πόλεων νὰ παραδῶν χάριν πρὸς τὸν λαόν καὶ νὰ τιμωθῇ τὴν ἀρετήν του.

Ἀλλὰ θὰ ἀντιέλθω δὲν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν λαόν, οὐ μάλιστα, ὁ Φαῖος, ὁ Δελφικός.

Ἀνατιπρὸς καὶ. — Ἀλλ' ὅταν ἐν ἔθνει πρὸς καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ δι' ἰδιότητος ἐνδοξίας τοιαύτης φήμης, τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τοὺς φιλέλληνας παρὰ τὰς τῆς ἀπελευθερώσεως του, προσέχει ἡ ἀνέγερσις μνημείων εἰς μνήμην πάντων τῶν φιλελλήνων, μετ' αὐτὴν δὲ προσέχει ἰδιωτικὸς φόρος τιμῆς πρὸς τοὺς ἐπισημοτέρους τοιῶν καὶ τοὺς μάλιστα αὐτοβόλους παρασώζοντας εἰς τὴν ἑλλάδα τῆς ὑπηρεσίας τῶν.

Διακρίσεις ἀντιθέσεις, γεννοῦν μνημεία, γεννοῦν παρὰ τὸν λαόν, παρὰ τὸν λαόν ἐν ἔθνει ἐπὶ τὴν ἱστορίαν του καὶ τὸν περιφανέστερον πρὸς αὐτὸ εὐεργετῶν, ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἐλπίσματα εἶναι πολὺ φυσικά, ὅταν εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἔθνους ὁπως τιμῇ δι' ἐγείσεως ἀνδριάντων καὶ μνημείων ἀνέγερσις ἐξόχως ἀντιθέτως ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου του, ὑποκαθίσταται εἰς οἷον δὲ ποτε ἰδιωτικὸς συνάμενος νὰ ἐξοφλήσῃ τὸν λογαριασμόν τοῦ μαρμαροκόπου καὶ τοῦ γλύπτου.

Διὰ τοῦτο ὑποστηρίζομεν ὅτι τὸ ἔθνος καὶ αἱ πόλεις αὐτοῦ ἔχουν τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον νὰ ἀνδρῶν τὴν τοποθέτησιν ἀνδριάντων καὶ μνημείων ἐν δημοσίῳ χώρῳ τῆς ἰδιωτικῆς ἀρεσκείας οἷου δὲ ποτε κυρίου, ὅσον ὅλποτε καὶ ἀν ὅσον ἀγαθὰ καὶ εὐγενεῖς αἱ προθέσεις του.

* *

Διότι ἂν τὸ ἔθνος ἢ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἡγεῖται τὸ μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐγείρει ὁ κ. Κωτσάκης εἰς μνήμην τῶν τριῶν ἑλλαν φιλελλήνων, ἠθέλωμεν ὑπομνήσει εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὴν πόλιν, ὅτι προέχει πρὸ πάντων ἄλλων ἡ ἀνέγερσις ἐνὸς καθολικοῦ μνημείου εἰς μνήμην πάντων τῶν φιλελλήνων, τῶν ἡρωϊκῶν τῆς ἀναστάσεως ἑλλάδος προμάχων ἢ προστάτων.

Ὅταν δὲ τὸ μνημεῖον τοῦτο πρὸς τὴν πύλιν τοῦ ποταμοῦ λεγεῖται τῶν φιλελλήνων ἀνίστη ἀναμνήσις τῆς ἑθνικῆς εὐγνωμοσύνης τὴν ἐξήγησιν, ὅταν μὴν ταύτης ἐκδηλώσῃ, εἶναι μία μαῖα ἐνδύειν ὅλην ἐν τῷ καθολικῷ ναύκῳ τοῦ Ναυπλίου φέρουσα λαοὺς τὰ ἡγιασμένα τῶν ἀπὸ τῆς ἑθνικῆς προμάχων ὁδοῦ, καὶ αὕτη ἐγείρειται ἐπὶ τῆς εὐσεβείας ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τοῦ συνταγματάρχου Τουρραῖ, τότε ἡ ὑπὲρ τριῶν φιλελλήνων ἀνέγερσις μνη-

μείου ἐν τῷ μᾶλλον περιβλεπτῷ χώρῳ τῆς πρωτεύουσας τοῦ ἑλληνισμοῦ εἶναι πράξις ἑθνικῆς ἀδικίας, ἐπὶ μᾶλλον, πράξις ἀχαριστίας ἑθνικῆς.

Διότι θὰ τριῖν βέβαια εἰς τὴν Σφακτηρίαν τὰ ὅσα τοῦ Σάντα Ρόζα καὶ εἰς τὸ Πέτα τοῦ στρατηγοῦ Νόρμαν καὶ τοῦ Μάγερ, τὰ σκορπία κόκαλα τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου καὶ τοῦ Ἀστικῆ καὶ τοῦ Τσοῦρτ καὶ τῶν ἄλλων ἢ κόνις. Διότι δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μάχη εἰς τὴν ἡρωϊκὴ ἀπὸ τῆς ἑθνικῆς προμάχου δὲν μετέλαβον τῶν ἑθνικῶν ἀχράντων.

Ἐν μνημείον ὑπὲρ τῶν ἀπὸ πάσης χώρας προμάχων τοῦ μεγάλου ἡρώων ἀγώνος, ὑπὲρ τῶν ἐνδοξῶν αὐτοῦ προστάτων, θὰ ἐξεπρόσώπει πολὺ δικαιοτέρον καὶ πολὺ ἀρτιότερον τὴν ἑθνικὴν εὐγνωμοσύνην ἀπὸ τὴν ἀτυχῆ ἐμπνευσὶν τοῦ κυρίου Νικολάου Κωτσάκη.

Διότι ἡμεῖς ἐπὶ τῆς τέλους ὅτι ὁ ναύαρχος Δελφικός, ἐκρίνετο κατὰ τὸν λόγον ἐν τῷ σταθμῷ τῆς Ἀνατολῆς (Station du Levant) ἐκπληρῶν διατεταγμένην ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ὅτι ἐπὶ τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ ταύτην συχνότατα διὰ δριμυτάτων καὶ σκληρῶς ἀδίκων ἐγγράφων, ἀλλὰ καὶ ἐνεργειῶν κατεπύκρυνε τὰς κυβερνήσεις τοῦ ἀγώνος καὶ τοὺς ἀειμνήστους στολάρχους. Ὅτι καὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἀπελευθερώσεως ἔργου, τῆς ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχίας, μετέσχεν ὡς ναύαρχος τῆς γαλλικῆς μοίρας ἐκτελῶν διατεταγμένην ὑπηρεσίαν. Ὅτι τοιαύτην διατεταγμένην ὑπηρεσίαν ἐκτελῶν ἐστάλη εἰς τὴν ἑλλάδα ἀρχηγὸς τμήματος γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ στρατηγὸς Μαϊζόν, ὅς θὰ ἤρχεται οἷον δὲ ποτε ἑλλας, διατασσόμενος περὶ ταύτου.

Ἐάν λοιπὸν εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνδρῶν τοῦτον ἀρεῖται τὸ ἔθνος εἰδικὸν μνημεῖον, τότε τί ἀρεῖται εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀσκήτου τῶν ἑλλαν βασιλέως Καρόλου τοῦ Γ', τοῦ ὁποίου ἐξετέλουν τὰς διαταγὰς;

Καὶ ἂν λόγῳ τῆς ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχίας ἀρεῖται εἰδικὸν μνημεῖον εἰς τὸν Δελφικὸν σταθμὸν κατὰ δεκαπλάσιον μείζονα λόγον—ἐκ μνήμης πρὸς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰς ἀφορμὰς τῶν μεγάλων γεγονότων—εἰς τὸν Κόδρινκτον, διατὶ δὲν ἀρεῖται καὶ εἰς τὸν Ἀῦδον;

Καὶ μὲν κατὰ τὴν λογικὴν ταύτην ἐν δευτέρῳ μὲν ἐπὶ τῆς ἑθνικῆς μνήμης ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος, ὁ Κάνιγκ, ὁ Γκέρλινγκ, ὁ Πίναρδ καὶ ἄλλοι αὐτόκλητα θεμελιώσας τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Πλείστοι ξένοι ἐξέφρασαν μέχρι τοῦδε τὴν ἀλγερὴν αὐτῶν ἐκπλήξιν διὰ τὴν ἀπουσίαν οἷον δὲ ποτε ἔχοντες τῆς πρὸς τοὺς ξένους ἡρωϊκούς προμάχους τῆς ἑλλάδος καὶ παραστάτας εὐγνωμοσύνης.

Ἐν τοιοῦτον μνημείον, εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ οἴκου νὰ ἀντιπαραστήσῃ οἱ μεταγενέστεροι τὰ ἐπισημομένα, πολλὰ δὲ οἱ οἱ καὶ ἀγνώστα ὀνόματα τῶν εὐγενῶν τοῦτον τέκνων τοῦ πηλίσμου, ἐν μνημείον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀποτελῇ ἕνα καθολικὸν σεληνῶδες φέρον εὐλαβείας πρὸς πάντας τοὺς προμάχους τοῦτον καὶ παραστάτας, ἀνεξαρτήτως τῆς προσωπικῆς ἀπάντων σημασίας, καὶ τῆς γενετικῆς ἀπὸ ἧς ἐκδηλώσῃ διὰ νὰ δορῇσιν εἰς ἡμᾶς τὸ ἡγιασμένον αἷμά των, θὰ ἀνταπεκρίνεται εἰς τὸ γενικὸν αἰσθητὸν τοῦ ἔθνους καὶ θὰ ἡρμάνευε πολὺ ἀναμνηστικὸν καὶ πιστότερον τὰς εὐγενεῖς προθέσεις τοῦ χορηγοῦ κ. Κωτσάκη.

Ε. Σ. Α.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΔΙΑΣ

ΔΥΟ ΦΙΛΑΚΙΑ

Σὲ ἀμμοστρωμένη ἀκρογιαλίᾳ
Πάνι τῆς προίκας τῆς λευκαίνης
Νησιωτοπούλα κοπελλίᾳ
Θαλασσινὸ ἀρεθωνισμένῳ.

Κ' ἐκεῖ ἀγέραι ἐλκρῶ
Ἦν γαλαζίνια κυματίνια
Πετώντας, δίνει ἄστρον ἄστρο
Νὰ πᾶν τῆς κόρης δὺ φίλινια.

Φτάνουν ἄστρον πᾶν τὰ λευκὰ
Καὶ χρωπὲν ζητᾶν νὰ μείνουν,
Μὲ ξεφυγοῦν βιαστικῶς
Κι' ἀβέλητα ἄστρον ἄστρον σδύνουν...

Κ' ἡ Κόρη εὐδὲς μελαγχολεῖ
Καὶ λέει: μὲ στόμα πικρὸν μένει
—Μὴν εἶνε ἄστρον καὶ τὸ φίλιν...
Σὲ γαλὶ θαλασσοδωμένῳ;

ΑΔΙΑΕΤΟΣ

Τὸν ἀλιετο θωρὸν σὺν γίγαντι ἀπ' τὴν βάρη
Τοῦ βαθυχίτης Ὀκεανὸς πετώντας νὰ διαβῇ...
Καὶ ἄστρον κορὴν ἔρημον θουοῦ, σὲ ἑρπύνη ἐπὶ τῇ
Καὶ τὴν ποδὶν ἐπὶ τῇ καὶ ὁλόθως ἐπὶ τῇ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΤΩΝ "ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΔΙΑΣ"

Δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀρχηγοῦ μας συναρχαίου κ. Γιάννη Περγιαλίτη, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως ὅλης τῆς σειράς τῶν ἀρχαγοῦδων τῆς ἀκρογιαλίας τὰ ὅποια κατὰ καιροὺς ἔγραψε καὶ ἐξοκροῦται νὰ γράψῃ ἀκόμη, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ ἔργα δημοσιεύθῃ ἐν τῇ «Ἑστίᾳ» πρὸ δύο τριῶν ἐτῶν.

Τὸ ἔργον τοῦ δὲν θὰ τὸ κρίνομεν, θὰ τὸ ἀπλώσωμεν μόνον ὅλο στὰς στήλας τοῦ «Νουμά» — ἐξωραϊζόντες κυριολεκτικῶς αὐτὰς, διὰ τῶν ἐμπνευσμένων ποιημάτων του—καὶ θ' ἀρῇτωμεν τοὺς ἄλλους νὰ τὸ κρίνουν. Αὐτὸ ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος προθύμως ἀπεδέχθη τὴν παράκλησιν μας καὶ μᾶς παρεχώρησε ὁλοκλήρον τὴν ἐργασίαν τὴν πρὸς δημοσίευσιν.

Ὁ κ. Γιάννης Περγιαλίτης (φιλολογικὸν ψευδώνυμον τοῦ κ. Γ. Γιαννοῦ) εἰς τὴν νῦν καυχᾶται ὅτι τὴν ἐκλεπτὴν θέσιν του ἐν τῇ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ δὲν τὴν κατέλαβε διὰ σχολαστικῶν ἀλμάτων καὶ διὰ τῆς συνήθους ρελατιστικῆς, ἀλλὰ διὰ μακρᾶς, ἀπορῆς καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας. Καὶ αὐτό, νομίζομεν, δὲν εἶνε καὶ τόσον ἀνάξιον προσοχῆς.

Τὸ καρδιάκι εἶναι ὁ ἄστρος, ποῦ σὺν σκαρπανεβρίνῳ
Ἦν δὲ ἀπλάτες εἰς θάλασσαν βουλίαι σὺν κατὰ τῇ
Καὶ ξεπετάται, σὺν ἄστρον τὴν καὶ λευκαίνης,
Καὶ μὲ τὸν ἄνεμο πατῆ παγιδεύει νὰ τοῦ μέθῃ...

Κι' ἀπλῶναι τὴν ποδὶν τοῦ νὰ ἐκποστῇ τὸρα
Ὁλόθως ἄστρον καὶ τοῦ, ἄστρον νεκρῶν τῇ χώρῳ,
Τὴν τρινοχέας τοῦ ἀρχαγοῦ καὶ φέρωντας ἄστρον βούτῃ,

Ἀπλῶναι τὴν φτεροῦγας τοῦ... μὲ ὁ ἄνεμος σφυρίζει,
Τὴν κουρασμένο φίλο τοῦ σὺν νὰ τὸν νουοῖζῃ
Μὲ καποῖο τῆς πατρίδας τοῦ τραγῶντος ἢ παρὰ τῇ.

Τ' ΑΦΡΟΚΡΙΝΑ

Κι' περιζώνουν τοῦ καίσιου
Τὴν πλώρη καὶ τὴν πρύμη
Πότε γαλὶν καὶ ἀρρόκρινα
Καὶ πότε σὺν τῇ στήνῃ:
Κ' εἶνε τὰ κρίνα τῆς γαρῆς
Τοῦ γυρισμοῦ ὅλα ἐκεῖνα
Τὰ γαλὶν καὶ ἀρρόκρινα
Καὶ τῇ στήνῃ κρίνα...

* *

Κι' ἀπλῶνουν τοῦ καίσιου
Τὴν κουραστὴ ὡς ἄστρον πλώρη
Τριανταφυλλεῖνα ἀρρόκρινα,
Ποῦ ἡ Ἀβγὴ μὲ ζῆλον ἐθέρει:
Κ' εἶνε τὰ κρίνα τῆς μικρῆς
Ἀγάπης τοῦ ὅλα ἐκεῖνα,
Ἐρρόκρινα τῆς δῆς τῆς,
Τριανταφυλλεῖνα κρίνα...

Σηπείας

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ